

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **T. T. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Škopkem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 59/II, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2025, č. j. 16 A 53/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2025, č. j. MV-115238-6/OAM-2025, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2025, č. j. CPR-4629-24/ČJ-2025-931200-SV. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „cizinecký zákon“), a stanovil dobu v délce 3 let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a dalších smluvních států. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky v období ode dne 9. 3. 2020 do 31. 1. 2025 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Správní orgány se podle městského soudu dostatečně zabývaly přiměřeností dopadů uloženého správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud dodal, že žalobce má v zemi původu manželku, děti i rodiče a vlastní zde rodinný dům, zatímco jeho vazby k České republice jsou omezené, převážně ekonomické povahy; žalobce zde nemá širší sociální zázemí a ani se jazykově neintegroval. Městský soud neshledal pochybení ani v tom, jak správní orgány posoudily účast žalobce na demonstracích týkajících se životního prostředí

v letech 2018 a 2019 z hlediska hrozby represí po jeho návratu do Vietnamu. Poukázal na to, že sám žalobce hodlal vycestovat dobrovolně, tvrdil, že mu žádné potíže ve vlasti nehrozí a v souvislosti s účastí na demonstracích nebyl zadržen ani sankcionován, ačkoliv mu policie hrozila zadržením. Městský soud dodal, že případné obavy z návratu do země původu jsou předmětem samostatného řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž správní vyhoštění lze vykonat až po jeho skončení. Uzavřel, že uložená doba zákazu vstupu odpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce, zejména s ohledem na dlouhodobý neoprávněný pobyt a skutečnost, že jeho cesta byla organizována převaděči za úplatu, takže si byl vědom nezákonnosti svého jednání. Za polehčující okolnost nepovažoval trestní bezúhonnost žalobce, ani jeho následnou snahu řešit pobytovou situaci, kterou shledal účelovou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dovojuje její přijatelnost z toho, že se podle něj městský soud odchýlil od rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014-53, či ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016-22. Aproboval totiž postup správních orgánů, které stěžovateli v souvislosti s jeho tvrzením o účastech na demonstracích nekladly doplňující otázky (např. kolikrát se jich účastnil, počet účastníků těchto demonstrací či jejich postihování státními orgány), aby bylo možné posoudit důvodnost jeho obav z návratu do země původu. Od rozsudku osmého senátu se měl městský soud odchýlit také tím, že odkázal na paralelní řízení o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, ačkoliv rozhodnutí o správním vyhoštění musí obstát v otázce existence skutečného nebezpečí znemožňujícího vycestování samo o sobě. S ohledem na nedostatečnost odůvodnění a příslušných podkladů týkajících se této otázky je měl tedy městský soud zrušit. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel opakuje své argumenty stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, s nimiž se řádně vypořádalo jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek. Co se týče odkazu městského soudu na řízení o mezinárodní ochraně, jednalo se o prostý dovětek doplňující celkový obraz dané situace. S ohledem na to žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost, případně její odmítnutí pro nepřijatelnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[6] Na nyní projednávanou věc se totiž užije § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě

pokračování

rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[7] Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel namítá primárně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Městský soud měl podle něj v otázce důvodnosti obav z návratu do vlasti odkázat na výsledky řízení o mezinárodní ochraně namísto toho, aby se touto otázkou na základě žalobní argumentace sám zabýval. Jinými slovy stěžovatel dovozuje, že městský soud nevypořádal řádně všechny jeho námitky uplatněné v žalobě. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jednalo by se o vadu, která by pod výše uvedenou definici nepřijatelnosti spadala. Žádnou takovou vadu však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal.

[8] Městský soud se otázkou existence skutečného nebezpečí hrozícího stěžovateli při návratu do vlasti zabýval v bodech 20 až 22 napadeného rozsudku, a to právě s přihlédnutím k tvrzení stěžovatele o účasti na demonstracích. V bodě 21 shrnul závěry správních orgánů a v bodě 22 přidal vlastní úvahu o tom, proč ani podle jeho názoru nejsou obavy stěžovatele z návratu do země původu důvodné. Poukázal především na výslovné tvrzení samotného stěžovatele, že vycestuje dobrovolně a že mu ve vlasti nehrozí žádné zásadní potíže. K tvrzení stěžovatele o jeho účasti na environmentálních demonstracích spojených s tvrzeným, avšak nenaplněným vyhrožováním zadržením ze strany policie městský soud podotkl, že pokud by byly stěžovatelovy obavy skutečně vážné, nezmínil by při témže výslechu, že vycestuje dobrovolně ani to, že mu ve vlasti nehrozí nic závažného. Dále městský soud připomněl, že stěžovatel má v zemi původu manželku, dvě děti i rodiče a vlastní zde rodinný dům. Městský soud tedy posoudil zcela samostatně žalobní námitku týkající se tvrzených obav stěžovatele z návratu do země původu a jejich důvodnost. Jeho závěry jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Odkaz na řízení o mezinárodní ochraně městský soud zjevně doplnil pouze nad rámec vlastního posouzení, a to pro doplnění kontextu, nikoli za účelem nahrazení vlastního vypořádání. To ostatně vyplývá i z použité formulace „soud dodává“. Městský soud tak nerezignoval na posouzení žalobní námitky týkající se splnění podmínek podle § 179 cizineckého zákona a bez dalšího stěžovatele neodkázal na řízení o mezinárodní ochraně. Obecné konstatování městského soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění je možné realizovat až po skončení azylového řízení, je navíc v plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-45).

[9] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani stěžovatelem tvrzené odchýlení se městského soudu od rozsudků č. j. 8 Azs 110/2014-53 a č. j. 5 Azs 7/2016-22, z nichž stěžovatel dovozuje povinnost správních orgánů klást mu v souvislosti s jeho účastí na demonstracích doplňující otázky. Závěry těchto rozsudků totiž na posuzovanou věc nedopadají. Oba se týkaly situace, kdy Ministerstvo vnitra založilo svá závazná stanoviska na informacích, které mu byly známy z úřední činnosti, aniž by upřesnilo, o jaké informace se mělo jednat. V nyní posuzované věci však správní orgány založily své posouzení primárně na tom, že sám stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti svědčící o hrozbě skutečného nebezpečí v případě návratu do vlasti vůbec netvrdil, naopak označil svůj návrat za bezpečný. Nejde tedy o situaci, kdy by správní orgány opřely závěr o možnosti vycestování stěžovatele o závazná stanoviska obsahující nedostatky. Pro úplnost Nejvyšší správní soud

dodává, že pokud jde o posouzení otázky, zda by mohl být stěžovatel vycestováním vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 cizineckého zákona, je sice povinností správního orgánu zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch vyhošťovaného cizince, ovšem je zejména v zájmu tohoto cizince, aby v rámci daného řízení uvedl konkrétně, čeho se obává (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. 7 Azs 130/2024-33; a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23). To stěžovatel podle městského soudu a správních orgánů neučinil.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] Stěžovatel podal rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky

V Brně dne 28. ledna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu